

Bellesa de les coses petites

La contraportada del programa de St.Bartomeu-2002 reproduïa una foto de na Maria d'Algondret que em va cridar l'atenció: hi apareixia ja gran, amb sa

cara arruada i amb tota l'atenció de l'ànima concentrada en la mirada i els dits en l'art d'enfilear una agulla. ¿Què tenia açò que veure amb les festes? La foto mostrava estesa damunt la taula una *gualdrapa* per a qualche cavall de sant Bartomeu. Na Maria es disposava a cosir-la, o tal vegada a brodar-la perquè el *caixer* la pogués lluir a la gropa del seu cavall. El fotògraf, n'Andreu Bagur Salord, va saber captar bellament aquesta cara amagada de les nostres festes.

La imatge em féu pensar idò en la quantitat de petits detalls, de petites i amagades feines de mans, ulls i cap per fer possible les festes: preparar les coques i el xicolati i tenir a punt totes les provisions d'aquests dies, enramar els carrers, anar a collir les canyes verdes, transportar-les i col·locar-les, emblancar enfronts i repassar els baixos, preparar els cavalls, assajar la música, muntar i desmuntar escenaris, vetlar perquè tot funcioni coordinadament...

Allò que més valor en aquestes petites feines ocultes és la gratuïtat. Es fan a canvi de res, o més ben dit, a canvi de festa. Hi ha feines remunerades en els preparatius i execució del programa de festes, cert, però en qui les estima hi ha un plus que no és pagador. Són treballs que sorgeixen de l'amor i d'una perícia sovint estrictament domèstica i artesanal. Açò fa que la festa estigui íntimament lligada a la feina quotidiana, perseverant, de durant l'any. La festa posa de relleu, com en una simfonia o un mosaic ple de colors, la bellesa de les coses petites, ço és, d'aquelles coses petites amarades d'estimació i executades amb la perícia adquirida en l'experiència.

La foto de na Maria d'Algendaret, al cel sia, contrasta amb el culte a les coses grosses: el nombre de cavalls, el nombre de cotxes, la quantitats de litres de pomada consumits, la suma de doblers ingressats al calaix del negoci...No és que les coses grosses no tenguin valor, però jo ressaltaria que aquest prové del grau d'estimació i perícia gratuïta injectades des de la petitesa oculta en l'esforç.

La festa no es pot mesurar tant per la quantitat com per la bellesa. És com una simfonia feta de buf i percussió, de petits alens i cops, d'esforços conjuntats en un mateix ritme, en la interpretació d'una mateixa peça. Hi pensava en assistir l'altre dia al concert estiuenc de la nostra banda de música.

Aleshores la festa constitueix el marc adequat que propicia mil-i-una trobades: amb persones amigues que només veim per sant Bartomeu, amb persones que especialment per sant Bartomeu veim com a amigues; trobades amb el passat, el present i el futur. I tot açò en simfonia.

La festa no un parèntesi sinó l'explosió d'allò més bell i bo que ens anima durant l'any. Algú la defineix com "*l'expressió comunitària, ritual i alegre d'experiències i anhels comuns, centrats en un fet històric passat i contemporani*".

No és pròpiament festa allò que resulta del càlcul interessat, sinó allò que brolla de l'esforç gratuït. No és festa allò que dispersa sinó que allò que uneix. Si perdéssim la bellesa de les coses petites, o si no les encaixéssim en el conjunt, seguiríem tenint diversions i espectacles, ben segur, però no festa.

Joan Febrer
Juliol de 2006